

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobců: a) R. Š.
 b) P. Š.

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
 se sídlem v Brně, Masarykova 427/31

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. července 2018, č. j. 33297/18/5100-41453-711866,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítali žalobci nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jejich odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj, ze dne 11. 12. 2017, č. j. 422352/13/2701-25200-608353 o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce podle § 179 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

1) Obsah žalobních bodů

2. V úvodu žalobci konstatovali, že správci daně je známo, že nemovitý majetek uvedený v dražební vyhlášce č. j. 1623766/17/2701-80541-602902 ze dne 1. 9. 2017 patří do společného jmění manželů. Prohlášení manželů uznal i katastrální úřad a na základě tohoto prohlášení zapsal společné jmění manželů na LV. Dále žalobci citovali názor Ústavního soudu, dle něhož „*neodpovídá-li stav katastru skutečnému právnímu stavu, nemá dobrá víra zástavního věřitele žádný právní význam. Vzhledem k tomu, že zástavní věřitel nemůže při zastavení nemovitosti spoléhat na to, že by je přijal v dobré víře, že zástavce je oprávněn tyto hodnoty zastavit, musí se vždy náležitě přesvědčit zejména o vlastnickém právu zástavce. U nemovitých věcí to především znamená, že zástavní věřitel nemůže vycházet jen ze stavu katastru nemovitostí, ale musí se náležitě přesvědčit o skutečných vlastnických vztazích, jelikož správnost zápisu v katastru nemovitostí nemusí odrážet skutečné právní vztahy* (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 435/2014 ze dne 19. 2. 2015).“
3. Dále uvedli, že tvrzení správce daně, dle něhož „nemovité věci uvedené ve výše uvedené dražební vyhlášce v době zahájení daňové exekuce a vydání dražební vyhlášky nebyly součástí společného jmění manželů“ je absurdní a zcela účelové tvrzení porušující zákony a Ústavu České republiky. Je zřejmé, že majetek byl od 9. 10. 2009 součástí společného jmění manželů. To správce daně historicky věděl a mimo jiné se o tom mohl nejpozději dozvědět z prohlášení o majetku žalobce v květnu 2016 a listopadu 2016 v rámci odvolání proti zástavnímu právu. Správce daně však prokazatelně věděl o společném jmění manželů před 1. 9. 2017, tedy před vydáním dražební vyhlášky č. j. 1623766/17/2701-80541-602902.
4. V žalobě bylo dále konstatováno, že správce daně přistupuje k žalobci i žalobkyni v nezákonné daňové exekuci šikanozním způsobem, když zcela v rozporu s daňovým řádem ignoruje a nerespektuje prohlášení o majetku dlužníka i jeho manželky, nerespektuje zákonem stanovený rozsah společného jmění manželů i ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu v tomto směru (např. rozhodnutí ze dne 19. 2. 2015, č. j. 21 Cdo 435/2000 a ze dne 25. 9. 2012, č. j. 22 Cdo 47/2011).
5. Žalobci konstatovali, že daňová exekuce je nezákonná, protože vychází z nezákonných dodatečných platebních výměrů za rok 2003 a 2004, a následujících výměrů nedoplatků daňových povinností u subjektu P. Š..
6. V další části žaloby žalobci podrobně rozebrali proces daňové kontroly a následně i proces vyměření daně za zdaňovací období roku 2003 u uvedeného daňového subjektu, tedy P.Š., s nepochybným závěrem, že správce daně nezachoval poměr rozdělení příjmů a výdajů na spolupracující osobu v maximální výši, svévolně určil částku rozdílu na 539 860 Kč namísto 540 000 Kč. Dále přesným výpočtem argumentovali, že považují za zřejmé, že podíl výdajů nečiní 13,36 %, ale 13,36332 %, a rozdíl mezi příjmy a výdaji by činil maximální možnou hranici, tedy 540 000 Kč. Měli za to, že správce daně na základě protizákonného výpočtu vydal dodatečný platební výměr na rok 2003 na částku 1 042 491 Kč. Doměřená částka přitom měla činit 1 042 427 Kč. Dodatečný platební výměr měl být vydán na částku nižší, čímž došlo k porušení práv daňového subjektu - žalobce.
7. Dále se žalobci vyjádřili ke zdaňovacímu období roku 2004. Popsali průběh daňové kontroly a zdůraznili, že správce daně nezachoval poměr rozdělení příjmů a výdajů na spolupracující osobu v maximální výši, kdy jej omezovala pouze limitní částka 540 000 Kč. Správce daně svévolně určil částku rozdílu na 538 669 Kč. Považovali za zřejmé, že

podíl výdajů nečinil 2,97 %, ale 2, 97733 5 %, čímž by respektoval rozhodnutí daňového subjektu a rozdíl mezi příjmy a výdaji by činil maximální možnou hranici, tedy 540 000 Kč. Vyslovili přesvědčení, že správce daně vyměřil daň za předmětná zdaňovací období ve výši 5 522 848 Kč v rozporu se zákonem č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) a ustálenou judikaturou, neboť daň měla být vyměřena v nižší částce.

8. Žalobci zdůraznili, že z logiky věci dle jejich názoru plyne, že předmětné platební výměry jsou nezákonné, neplatné a nicotné, a proto všechny na ně navazující výměry na daň i její příslušenství jsou rovněž nezákonné, neplatné a nicotné a je třeba na ně nahlížet, jako by neexistovaly.
9. Dále uvedli, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná, protože správce daně nevedl řádně správu daně a není tedy prokazatelné, v jaké výši a zda vůbec existuje daňový nedoplatek. Správce daně minimálně v případě vrácení přeplatku za rok 2008 nepostupoval v souladu se zákonem a přeplatky začal řešit až na základě žádosti daňového subjektu, a to až 4. 3. 2009. Správce daně tak v rozporu se zákonem navyšoval penále a úrok z prodlení z nedoplatku daně, když ten měl být od dubna 2008 postupně umořován. Správce daně dle názoru žalobkyně nepostupoval v souladu se zákonem, když zpětně z úřední povinnosti nezrušil a neopravil všechna dotčená rozhodnutí a výměry, které by reflektovaly převod přeplatků na nedoplatek na dani, pokud vůbec existoval. Minimálně tedy od 21. 3. 2008 jsou všechna dotčená rozhodnutí a výměry související s daní z příjmu fyzických osob, včetně příslušenství, nezákonné, neplatné, nicotné a je třeba na ně nahlížet, jako by neexistovaly. Rovněž tak dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty ze dne 29. 9. 2008 vydaný na částku 812 646 Kč je naprosto shodný s výměrem ze dne 3. 5. 2007. Je nezákonný, neplatný, nicotný je třeba na něj nahlížet tak, jako by neexistoval ani jeden z nich.
10. Dále žalobci konstatovali, že daňová exekuce je nezákonná, protože uplynula lhůta pro doměření a vymáhání daňového nedoplatku z roku 2003 2004. Jak je správci daně známo, všechny nemovitosti dotčené nezákonnou daňovou exekucí patří do společného jmění manželů. Žalobci zrekapitulovali, že správce vydal celkem 7 rozhodnutí o zřízení zástavního, která se dotýkala nemovitých věcí, movitých věcí a obchodního podílu ve společném jmění manželů – žalobců. Uvedli, že dle § 170 odst. 4 daňového řádu zástavní právo vzniká doručením rozhodnutí o zřízení zástavního práva daňovému subjektu. Žalobkyně zdůraznila, že rozhodnutí byla doručena pouze žalobci, byť správce daně věděl, že dotčené nemovitosti, movité věci i obchodní podíl patří do společného jmění manželů. Tímto krokem správce daně protizákonným způsobem zkrátil žalobkyni na jejich právech daných Ústavou České republiky. Upozornil, že rozhodnutí o zřízení zástavního práva jsou nyní předmětem soudního sporu, neboť neobsahují zákonem stanovené náležitosti.
11. Žalobci dále uvedli, že daňová exekuce je nezákonná, protože z výše uvedených důvodů nebyla v souladu se zákonem ani zahájena. Pokud správce daně tvrdí, že „řízení při placení daní je již ve fázi exekuční, kdy je správce daně vázán exekučním titulem, který je ve smyslu ustanovení § 176 odst. 1 daňového řádu výkaz nedoplatků sestavený z údajů evidence daní a který prokazuje existenci vykonatelného nedoplatku a správci daně již nepřísluší přezkoumávat, zda je či není plnění titulem uloženým po právu, či zda předcházející řízení bylo stíženo vadami, které by mohly ovlivnit správnost titulu“, pak k tomu žalobci uvedli, že není možné přičíst k jejich tíži, že až nyní upozorňují na protiprávní jednání správce

daně a využívají svého ústavou a zákonem daného práva chránit svůj majetek. Upozornili na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu číslo 2787, dle něhož „*je-li zastavován majetek patřící do společného jmění manželů je příjemcem rozhodnutí o zřízení zástavního práva k zajištění neuhrazené daňové pohledávky vedle daňového dlužníka jeho manžel, neboť i jemu se tímto rozhodnutím ukládá povinnost (§ 101 odst. 3 daňového řádu).*“

12. Závěrem žalobci zdůraznili, že správce daně zapomíná, že právě procesní chybou správce daně se stalo to, že nemohli brojit proti nezákonnému postupu správce daně dříve, tedy ještě v dubnu 2013. Správce daně tak učinil napadené rozhodnutí a celé daňové řízení zmatečným, nesmyslným, neurčitým a protizákonným trpícím zásadními vadami, které je činí nicotným.

2) Vyjádření žalovaného

13. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobce zřejmě nepochopil, či nechce chápat, že skutečnosti, důkazy a námitky, které směřují do jiných řízení, musí být uplatněny právě tehdy. V dalších řízeních pro jejich uplatnění není prostor. Pokud tedy je ve věci pravomocně rozhodnuto, nelze již vést ve věci samé řízení, respektive znovu o věci samé rozhodnout.
14. Dále žalovaný uvedl, že smluvní zástavní právo vzniká vkladem do katastru nemovitostí. V případě předpisu speciálního (daňově – procesního) vzniká zástavní právo již doručením rozhodnutí o zřízení zástavního práva příslušnému katastrálnímu úřadu. Považoval tedy za zřejmé, že co do okamžiku vzniku se standardní (smluvní) zástavní právo podstatně liší od zástavního práva správce daně. Z toho dovodil, že závěry civilněprávní judikatury pro správní judikaturu či správní praxi nejsou použitelné. Ve veřejném právu tedy může správce daně zřídit zástavní právo ze své vrchnostenské pozice tak, že pouze doručí rozhodnutí o vzniku zástavního práva správce daně příslušnému katastrálnímu úřadu, doručení rozhodnutí o vzniku zástavního práva správce daně daňovému subjektu, případně i jeho manželovi, je ryze informativního charakteru.
15. Dále žalovaný uvedl, že rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 435/2014 pojednává o standardním zástavním právu, které bylo zřízeno nevlastníkem nemovité věci bez souhlasu vlastníka, který se domáhal určení, že standardní zástavní právo zřízeno není. V tomto případě Nejvyšší soud konstatoval, že *„neodpovídá-li stav katastru skutečnému právnímu stavu, nemá dobrá víra zástavního věřitele žádný význam“*. S takovým názorem žalovaný souhlasil, ale podotkl, že v daném případě došlo ke zřízení správcovského zástavního práva k nemovité věci žalobce, který byl jako individuální vlastník nemovitostí zapsán do katastru, ačkoliv zde mělo být zapsáno vlastnictví ve formě společného jmění manželů jeho a jeho manželky. Jelikož správcovské zástavní právo vzniká doručením příslušnému katastrálnímu úřadu, a nikoliv daňovému subjektu, případně druhému z manželů, a jelikož lze zřídit správcovské zástavní právo k nemovité věci ve společném jmění manželů, doručení rozhodnutí o vzniku zástavního práva správce daně daňovému subjektu, případně i jeho manželovi, je ryze informativního charakteru, neboť nemá vliv na vznik zástavního práva správce daně. Mimo jiné toto rozhodnutí žalobkyni bylo, byť se zpožděním, doručeno, a proto nebyla zkrácena na svých právech. Pokud jde o skutečnost, že se tak stalo až s tříletým odstupem, mohla proti této neaktivitě správce daně žalobkyně brojit, například podnětem na nečinnost. Jestliže tak neučinila do okamžiku doručení rozhodnutí o zřízení správcovského zástavního práva, kdy byla tato vada zhojena, nelze dávat tuto skutečnost správci daně k tíži, neboť tím, kdo si má střežit svá práva, je žalobkyně. Svým způsobem se tedy jednalo o nezákonnost, ale nikoliv takovou, která by měla vliv na výrok rozhodnutí, či která by byla způsobilá žalobkyni zkrátit na jejích právech, neboť i přes pozdní doručení jí bylo zachováno její ústavně garantované právo na spravedlivý proces, neboť se mohla odvolat a následně i proti rozhodnutí o odvolání podat správní žalobu.
16. Za klíčovou označil žalovaný skutečnost, že správcovské zástavní právo lze zřídit k nemovité věci nacházející se ve společném jmění manželů, takže ať už by byl skutečný stav takový, že vlastníkem by byl pouze žalobce, nebo by byla nemovitá věc ve společném jmění manželů, správcovské zástavní právo by bylo možné zřídit, a to i s ohledem na skutečnost, že doručení rozhodnutí o vzniku zástavního práva správce daně

daňovému subjektu, případně jeho manželovi, je ryze informativního charakteru, neboť nemá vliv na vznik zástavního práva správce daně.

17. Dále žalovaný uvedl, že není pravdou, že správcovské zástavní právo nemohlo vzniknout, neboť vzniká dle § 170 odst. 4 daňového řádu v případě nemovitých věcí evidovaných v katastru nemovitostí již doručením tohoto rozhodnutí katastru nemovitostí a nikoliv až doručením daňovému subjektu. Uvedl, že oběma – tedy žalobci i žalobkyni – doručeno bylo, a to žalobci dne 2. 4. 2013 a žalobkyni dne 4. 11. 2016. K pozdějšímu doručení žalobkyni došlo z důvodu, že stav uvedený v katastru nemovitostí neodpovídal stavu skutečnému.
18. Žalovaný rovněž konstatoval, že pro zahájení přezkumného řízení neshledal správce daně ani žalovaný žádné důvody, neboť rozhodnutí o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce nebylo vydáno v rozporu s právním předpisem a řízení, jež s ním souviselo, nebylo zatíženo vadami řízení, o nichž lze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právním předpisem. I kdyby došlo k prekluzi nedoplatků, k jejichž vymožení byla nařízena daňová exekuce, což žalobci namítají ve všech svých četných podáních a je jim opakovaně sdělováno, a že se tak nestalo, došlo by tím k zastavení exekučního řízení, načež řízení o odvolání proti rozhodnutí o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce by bylo zastaveno a stalo by se tak bezpředmětným, nedošlo by tedy k vyloučení majetku ve prospěch třetí osoby.

3) Projednání věci před krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobci i žalovaný vyslovili s tímto postupem ve smyslu s ust. § 51 dané právní úpravy souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
20. Z průběhu daňového řízení krajský soud zjistil, že správce daně rozhodl k datu 8. 12. 2017 o návrhu žalobkyně na vyloučení majetku z daňové exekuce tak, že návrhu nevyhověl a nemovité věci uvedené na LV X, k. ú X nevyloučil z daňové exekuce nařízené exekučním příkazem ze dne 4. 7. 2017, č.j. 1376549/16/2701-80541-602902. Svůj postup odůvodnil tím, že správce daně při zahájení daňové exekuce a následně při vydání dražební vyhlášky vycházel z aktuálních údajů uvedených na LV číslo X, katastrální území X, kde byl výlučným vlastníkem předmětných nemovitých věcí daňový dlužník-žalobce a dle tohoto výpisu z katastru nemovitostí, nemovité věci uvedené dražební vyhláškou v době zahájení daňové exekuce a vydání dražební vyhlášky nebyly součástí společného jmění manželů. Dále podotkl, že dražební vyhláška byla vydána dne 1. 9. 2017. Souhlasné prohlášení manželů o nabytí nemovitosti do společného jmění manželů je ze dne 6. 10. 2017. Právní účinky zápisu tohoto prohlášení jsou ke dni 10. 10. 2017 a zápis byl proveden dne 1. 11. 2017. Dále správce daně reagoval na námitku žalobkyně, že správce daně doposud nerozhodl o jejím odvolání proti rozhodnutí o zřízení zástavního práva k nemovitým věcem uvedeným v předmětné dražební vyhláškou. Konstatoval, že v této věci byly žalobkyni zaslány písemnosti ze dne 24. 5. 2017, čímž správce daně považuje její odvolání za vyřízené.
21. Dále krajský soud z předloženého správního spisu zjistil, že proti rozhodnutí správce daně podali žalobce i žalobkyně odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuto. Dále žalovaný uvedl, že skutečnost, že odvolání ve věci zástavního práva

nebylo dosud ukončeno, nemá na řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce vliv. Dále konstatoval, že není pravdou, že zástavní právo nemohlo vzniknout, neboť vzniká dle ustanovení § 170 odst. 4 daňového řádu v případě nemovitých věcí evidovaných v katastru nemovitostí již doručením tohoto rozhodnutí katastru nemovitostí a nikoliv až doručením daňovému subjektu, případně oběma manželům. Podotkl, že žalobkyni bylo doručeno toto rozhodnutí až ex post z důvodu, že stav uvedený v katastru nemovitostí neodpovídal stavu skutečnému. Žalovaný rovněž uvedl, že proto, aby došlo k vyloučení majetku z daňové exekuce, je třeba prokázat, že třetí osoba (odlišná od dlužníka) disponuje k předmětu vyloučení právem, jež a priori zapovídá možnost daňové exekuce. Je pak otázkou, zdali existence společného jmění manželů může mít vliv na to, že takový majetek nelze exekučně postihnout. Klíčovou informací je okamžik vzniku nedoplatku pro to, zdali se použije úprava společného jmění manželů dle původního občanského zákoníku (zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník – dále jen „zákon č. 40/1964 Sb.“), která nerozlišovala mezi pasivy veřejnoprávními a soukromoprávními, jež tvořila společné jmění manželů bezzbytku, anebo podle nového občanského zákoníku (zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník – dále jen „zákon č. 89/2012 Sb.“), který již uvedené rozlišuje a ve svém ustanovení § 710 již veřejnoprávní dluhy, ale jen ty vzniklé po 1. 1. 2014, za součást společného jmění manželů označuje. Dále žalovaný konstatoval, že dluhy, pro něž se vede daňová exekuce, jsou splatností od 31. 3. 2008 do 15. 3. 2013, a proto spadají do společného jmění manželů, pročez se může věřitel, správce daně, uspokojit ze společného jmění manželů a předmětné nemovité věci prodat, neboť mu to zákon umožňuje.

22. Při posouzení zákonnosti postupu správce daně a potažmo žalovaného vycházel krajský soud z příslušných ustanovení daňového řádu. Ten vyloučení majetku z daňové exekuce upravuje v ust. § 179 daňového řádu tak, že *„Po nařízení daňové exekuce správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě z moci úřední, rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce; příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a další osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce. O návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce rozhodne správce daně do 30 dnů. Proti rozhodnutí o vyloučení majetku z daňové exekuce se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho doručení. Po dobu řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce nelze majetek, který je předmětem návrhu, prodat.“*
23. V projednávané věci se žalobkyně domáhala vyloučení z daňové exekuce přesně vyspecifikovaných nemovitých věcí s upozorněním, že nepatří do společného jmění manželů. Další důvod pro vynětí tohoto majetku z daňové exekuce spatřovala v tom, že nebyla vyrozuměna o vydání dražební vyhlášky a v neposlední řadě i v tom, že správce daně doposud nerozhodl o jejím odvolání ke zřízení zástavního práva na předmětný majetek.
24. Správce daně ve vydaném rozhodnutí v reakci na její námitky dospěl k závěru, že nemovité věci uvedené ve dražební vyhlášce nebyly v době jejího vydání součástí společného jmění manželů. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pak uvedl, že stav v katastru nemovitostí neodpovídal v době vydání dražební vyhlášky stavu skutečnému. Nicméně za rozhodné považoval stanovisko, dle něhož je vůbec otázkou, zdali existence společného jmění manželů může mít vliv na to, že takový majetek nelze exekučně postihnout. Dospěl pak k nepochybnému závěru, že dluhy, pro které se vede

daňová exekuce, spadají v projednávané věci do společného jmění manželů (období od 31. 3. 2008 do 15. 3. 2013) a ve smyslu příslušné úpravy obsažené v zákoně č. 40/1994 Sb., občanského zákoníku, se může věřitel, v daném případě správce daně, z tohoto společného jmění manželů uspokojit, tedy i např. předmětné nemovité věci prodat, neboť mu to zákon umožňuje.

25. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy nepochybně vyplývá, že dluhy, pro něž je vedena daňová exekuce, spadají do společného jmění manželů. Sama žalobkyně pak v podané žalobě zastává názor, že správci daně je známo, že nemovitý majetek uvedený v dražební vyhlášce ze dne 1. 9. 2017 patří do společného jmění manželů. Žalovaný pak zastával názor, že k nemovitým věcem byl jako individuální vlastník nemovitostí zapsán v katastru manžel žalobkyně, pan P. Š., ačkoliv mělo být zapsáno vlastnictví ve formě společného jmění manželů jeho a jeho manželky, tedy žalobkyně.
26. Předmětem sporu mezi účastníky řízení je tedy posouzení otázky, zda žalobkyni lze považovat ve smyslu shora vzpomínaného ust. § 179 daňového řádu za osobu, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce. Krajský soud se na základě shora uvedených skutečností přiklonil k názoru žalovaného, že žalobkyni takové právo nevzniklo. Pokud by totiž byl skutkový stav takový, že vlastníkem předmětných věcí by byl manžel žalobkyně, tedy žalobce, nebylo by možné považovat žalobkyni za osobu, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce. Pokud by předmětné nemovitosti byly součástí společného jmění manželů, pak lze uspokojení dluhů, pro něž se vede daňová exekuce, provést i z nemovitostí, které do společného jmění spadají.
27. Krajský soud považuje v projednávané věci za důvodné odkázat v této otázce na judikaturu správních soudů obsaženou v rozsudku Krajského soud v Praze ze dne 31. 10. 2013, č.j. 45 Af 11/2012-21, v němž se uvádí, že „*k vydobytí závazku, který vznikl za trvání manželství jen jednomu z manželů, lze nařídít výkon rozhodnutí i na majetek patřící do zaniklého společného jmění, které v době zahájení řízení o výkon nebylo vypořádáno (např. R 74/2004, 29 Cdo 1134/2007). Krajský soud na to navázal úvahou, že lze-li použít na úhradu pohledávky vzniklé za trvání manželství jen vůči jednomu z bývalých manželů majetek v bezpodílovém spoluvlastnictví manželů nebo ve společném jmění manželů, které zaniklo rozvodem, je nepochybné, že tak lze učinit i v situaci, kdy manželství nezaniklo a společné jmění manželů trvá. Přitom je-li pohledávka finančního úřadu pohledávkou, k jejímuž uspokojení by mohl být použit majetek nacházející se ve společném jmění manželů, je možné tímto majetkem tuto pohledávku rovněž zajistit z titulu zástavního práva zřízeného podle § 170 odst. 1 daňového řádu. Institut zřízení zástavního práva k zjištění neuhrazené daně je totiž ve své podstatě institutem, který má následnou exekuci usnadnit. Není proto k takovému postupu zapotřebí souhlas druhého manžela ve smyslu § 170 odst. 3 daňového řádu, neboť majetek ve společném jmění manželů, z nichž jeden je daňovým subjektem, jehož nedoplatek je zajišťován, není majetkem vlastníka odlišného od tohoto daňového subjektu, ale jde o majetek společný neoddělitelný. I z těchto závěrů je zjevné, že rozhodnutí o zřízení zástavního práva k zajištění daňové pohledávky je svou povahou blízké úkonům prováděným v rámci exekuce. Jestliže daňový řád v případě, kdy se daňová exekuce týká majetku patřícího do společného jmění manželů, přiznává manželovi dlužníka ohledně tohoto majetku stejné postavení, jako má dlužník (§ 185 odst. 1 daňového řádu), je třeba z této zásady vyjít i v situaci, kdy týž majetek, tj. majetek patřící do společného jmění manželů, je předmětem zástavního práva zřizovaného správcem daně (§ 170 odst. 1 daňového řádu). Z těchto důvodů v situaci, kdy je zastavován majetek patřící do společného jmění manželů, je příjemcem*

rozhodnutí o zřízení zástavního práva k zajištění neuhrazené daňové pohledávky (§ 170 odst. 1 daňového řádu) vedle daňového dlužníka i jeho manžel, neboť i jemu se tímto rozhodnutím ukládá povinnost (§ 101 odst. 3 daňového řádu). Nepřichází do úvahy, aby mu toto rozhodnutí bylo zasíláno pouze na vědomí bez možnosti jakékoli účinné obrany. I manželovi daňového dlužníka posléze náleží právo se proti takovému rozhodnutí odvolat a jeho odvolání nelze považovat za nepřijatelné.“

28. Za nedůvodnou musel krajský soud označit i žalobní námitku zdůrazňující nezákonnost, neplatnost a nicotnost dodatečných platebních výměrů vydaných za zdaňovací období roku 2003 a 2004 na daňového dlužníka a dále námitku zpochybňující poměr rozdělení příjmů a výdajů na spolupracující osobu. K dané otázce je především nutné ve shodě s názorem žalovaného zdůraznit, že v této fázi řízení, tedy ve fázi exekučního řízení, již není dán zákonný prostor pro zpochybňování jednotlivých kroků správce daně v nalézacím řízení. Žalobkyně jakožto manželka daňového dlužníka, jehož nedoplatky jsou jednak vymáhány a jednak zajišťovány zástavním právem, nemá v odvolacím řízení proti rozhodnutí o zřízení zástavního práva procesní postavení jako daňový subjekt v nalézacím řízení. Nemůže tedy zasahovat do vyměřovacího řízení o stanovení daňové povinnosti. Vyměřovací řízení je v této fázi již pravomocně ukončeno. Postavení příjemce rozhodnutí získala žalobkyně až v okamžiku doručení rozhodnutí o zřízení zástavního práva, tedy ve fázi placení daní.
29. V projednávané věci, kde je předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce, již nelze přihlídnout k žalobním námitkám zpochybňujícím zákonnost zahájení daňové exekuce, či rozhodnutí o zřízení zástavního práva. Tyto námitky měly být vzneseny ve lhůtách odvíjejících se od rozhodnutí vydaných v těchto fázích daňového řízení.
30. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobkyní jsou nedůvodné, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí proto nevzniklo. Ze spisu nevyplývá, že by žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 7. října 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu